

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4589/2023
12.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Богдановић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова - Сектор за ванредне ситуације, коју заступа Државно правобранлаштво - Одељење у Краљеву, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2270/22 од 15.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 12.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2270/22 од 15.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2270/22 од 15.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П 1080/21 од 16.06.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 1.008.000,00 динара са законском затезном каматом на овај износ почев од 16.06.2022. године, као дана пресуђења па до исплате, у року од 15 дана. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете, поред износа досуђеног у ставу првом изреке, на досуђени износ накнаде штете исплати законску затезну камату почев од 01.11.2021. године па до 16.06.2022. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 171.090,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2270/22 од 15.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Ивањици П 1080/21 од 16.06.2022. године у I и III ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Према наведеној одредби, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни суд оцени да је поребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права.

По оцени Врховног суда, у овом спору нема места одлучивању о посебној ревизији тужене ни изједног од разлога предвиђеног означеном одредбом. О пасивној легитимацији тужене у споровима за накнаду материјалне штете настале елементарном непогодом - падавином града, која је задесила територију Општине Ивањица 14.05.2015. године, постоји уједначена судска пракса заснована на одредбама тада важећег Закона о министарствима којим су послови противградне заштите у надлежности Министарства унутрашњих послова и обављају се преко Сектора за ванредне ситуације. Однос између одговорности тужене и одговорности јединице локалне самоуправе, која по одредбама Закона о локалној самоуправи организује заштиту од елементарних непогода, у судској пракси разрешен је у складу са чланом 206. Закона о облигационим односима о солидарној одговорности више лица за исту штету и правом избора оштећеног да захтева накнаду штете од било ког одговорног лица (члан 414. став 1. Закона о облигационим односима).

Допринос оштећеног настанку штете, у смислу члана 192. Закона о облигационим односима, није само правно већ и чињенично - фактичко питање које се процењује у сваком конкретном случају. У овом случају је утврђено да државни систем ПГО и Заштите тога дана уопште није радио, да противградну мрежу уопште није могуће поставити изнад засада малина (због стрмих терена са јаким ветровима, израженим рељефом, лошим путевима), и да конфигурација терена на којем се налази тужиочев малињак онемогућава постављање противградне мреже изнад ових засада, па је тужени у обавези да тужиоцу накнади 70% од претрпљене штете.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Ревизија тужене није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП. Вредност предмета спора побијаног дела у износу од 1.008.000,00 динара очигледно је нижа од динарске противвредности 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе која је по наведеној одредби меродавна за дозвољеност ревизије.

Због тога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић